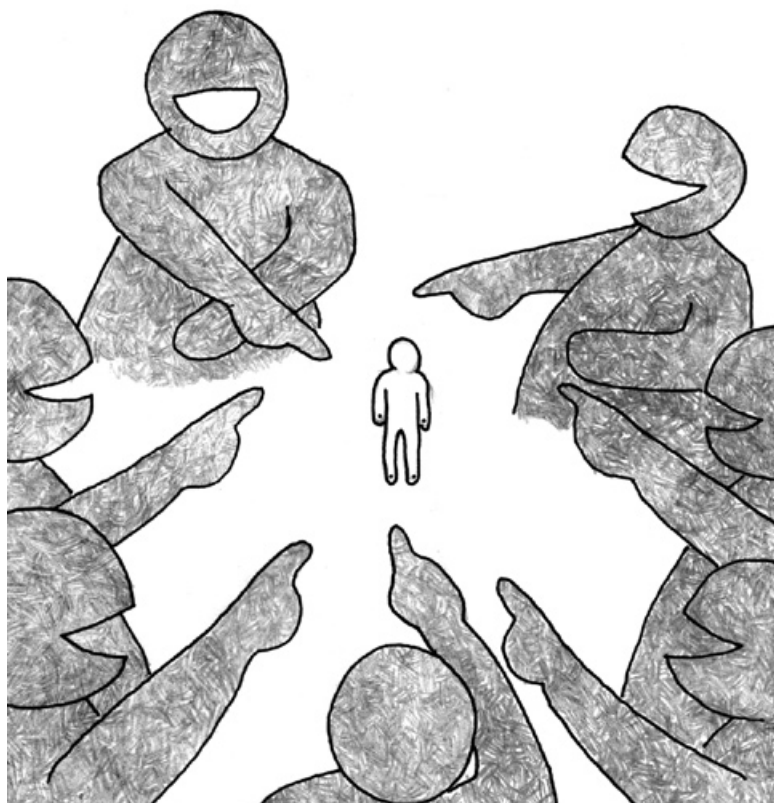

Последните дни в храма

„Да възлюбиш Господа, твоя Бог,
с цялото си сърце, с цялата си душа,
с целия си ум и с цялата си сила!“ (Марк 12:30)

Приемаме ли Бог сериозно?

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Марко 11:27-12:44

В Марко 11:27-12:44 свещеници и книжници се противопоставят на Исус, като Го питат кой Му е дал властта да изцелява и служи на хората. Исус им отговаря с притчи и илюстрира Своята милост, любов, и това че хората Му принадлежат.

Евреи и езичници Му задаваха въпроса за целта на Неговата мисия. Те не Го приемаха сериозно. Исус им отговори просто: „Ще познаете делото Ми чрез хората. Ще видите, че благославям и помагам на хората“.

Знаем как светът се отнася към християните, когато декларират вярата си и чудесата, които Бог е извършил чрез тях. През 2005 година християните срещат много трудности, а мнозина от нас не приемат Бог сериозно.

В часа по философия учителят ни попита вярваме ли в Бога. Всички отговориха да с изключение на едно момче. Той каза, че няма такова нещо като Бог.

Бях шокиран, но трябваше да осъзная, че не всички хора вярват в Бога, понеже Той ни е дал правото на избор да Го приемем или не.

Момчето попита: „Как е възможно да съобразявате живота си с нещо записано на хартия от някакви пияни старци?“

Честно казано не знаех какво да отвърна, понеже Той наистина не вярваше в съществуването Му. Той се подиграваше с Библията и Бога.

Колко хора са убедени в същото? Колко хора мислят по същия начин? Това наистина е факт, който трябва да вземем под внимание и да работим в полза на промяната.

Но как бихме променили подобен начин на мислене, ако текстът ни казва, че не само невярващите се подиграват с Бога, но и тези които твърдят че вярват в Него и Го познават.

Когато размишляваме върху урока през седмицата, нека не се опитваме да откриваме грешки в Бога или да Го караме да се съгласява с нашите виждания, а вместо това да си зададем важния въпрос: Приемаме ли Го сериозно?

**В часа по философия
учителят ни попита
вярваме ли в Бога**

Да достигнем до същината на нещата

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Марко 11:27-12:44

Службата на Исус започва с редица изкушения в пустинята (Марко 1:12,13), а по-късно това кулминира в предизвикателства към божествената Му власт. За нас, е значим фактът, че докато първите изпитания са поднесени пряко от Сатана, то следващите са въпроси от религиозните водачи, така добре запознати с Писанията. Но при всяко от тези предизвикателства Исус успява да достигне до същината на болката и да отговори на незагадените въпроси, които са основата на проблема.

Властта на Исус (Марко 11:27-33)

При завръщането си в Ерусалим Исус бива посрещнат в храма от делегация религиозни водачи, които искат да узнаят от името на чия власт служи Той. Но вместо да отговори на въпроса на нивото на което е загаден, Исус внимателно преценява ситуацията и предлага собствен въпрос, като успява да наклони везните в своя полза. Водачите разбират, че не могат да спечелят словесната битка, започната от тях, и решават да замълчат, като по този начин не получават отговор и на собствения си въпрос.

Ясно е, че тази притча е насочена към провокаторите на Исус

Притчата за настойниците (Пс. 80:8-16; Ис. 5:1-7; Ер. 2:21; Марко 12:1-12)

Исус не отговаря на въпроса директно, а разказва притча. За да я разберем по начина, по който е била възприета от слушателите, е нужно да си припомним библейски символи като лозето, представлящо божията връзка на вярност с избрания Му народ: „Лозето на Господа на Силите е Израилевият дом и юдовите мъже са сада, който Го зарадва; И Той очакваше от тях правосъдие, но ето кръвопролитие.Правда, но ето вопъл“. Ис. 5:7

Притчата е насочена към провокаторите на Исус. Той засяга въпроса за властта, като загатва, че е пратен от Бога.

Политически въпроси (Марко 12:13-17)

Следващата среща, ни отвежда в сферата на политиката.Тук иродианите и фарисеите действат заедно в провокацията към Исус. Тази комбинация от провокатори е подозрителна, понеже евреите служещи в двора на Ирод са били смятани за малко по-добри от езичници. Провокаторите се опитват да въримчат Исус чрез несъвместимостта между политическа и религиозна лоялност. Има се предвид данъка - човек, който макар и изключително непопулярен, е бил плащан от евреите още от детството на Исус. Той отново избягва поставената примка и вместо това засяга същността на проблема. Понеже присъстващите вече са признали предаността си към политическата власт, носейки в себе си монети с образа на кесаря (следва да отбележим и че Исус е трябвало да помоли някой друг за монета, понеже Той явно не е имал в Себе Си), то следователно са били длъжни и да ги връщат на кесаря,

В случай, че ги изиска обратно. По-важното обаче е твърдението, че кесарят няма право да изисква това, което принадлежи на Бога.

Духовни въпроси (Марко 12:18-40; Псалом 110)

Провалени в опита си да представят Исус като потенциален предводител на политически бунт, еврейските лидери търсят начин да го злепоставят в духовната сфера. Садукеите били това, което днес определяме като религиозни „консерватори“, понеже приемали единствено писания Мойсеев закон и отричали истинността на устната традиция. Поради ограничението на признатите за достоверни текстове, тази прослойка не е приемала възкресението и много други вярвания, които дотигат до нас на базата на еврейската библия.

Исус и този път не изневерява на подхода си към провокациите, като избягва повърхностното и стига до същността на проблема. Исус просто изтъква факта, че тези на пръв поглед благочестиви люде са пропуснали най-важното - Бог е Бог на живите!

В стихове 25-40 Исус отново се обръща към религиозните водачи, бъркащи плътското с духовното, очаквайки Месия като Глава на земно царство. Тези които се опитват да Го злепоставят отново са принудени да замълчат, а Исус отново е в позицията на поставящ въпроса.

Най-великата заповед (Лев. 19:18; Вм. 6:4, 5; Марко 12:28-34)

След всички изфабрикувани въпроси най-после чуваме един искрен въпрос, който ни напомня, че: който търси с цяло сърце ще намери (Мат. 7:7). Напомня ни се също, че духовните търсения са привилегия на личността, защото за пръв път една личност, а не определена група задава въпрос.

В контекста на предишния разговор този учител на закона пита коя е най-великата заповед. Това е съвсем елементарен въпрос и едва ли би могъл да затрудни евреин, тъй като ежедневно е цитирана Шемата от Второзаконие 6:4.

Но Исус дава по-изчерпателен отговор - именно така постъпва Бог с онези, които Го търсят искрено. Евреите познаваха заповедта да обичаш Господа с цялото си сърце, душа и сила; но към това Исус прибавя и ума, наблюдайки на факта, че любовта към Бога е състояние на цялата човешка същност. Исус не спира, а прибавя и втора подобна заповед (Лев. 19:18).

Марко 12:32, 33 предлага първия истински отговор на въпрос зададен от Исус. Книжникът обобщава чувото, като добавя и нещо от себе си - жертвите и всеизгарянията, които Исус не бе споменал. Търсещият е похвален от Исус за разумния отговор: „Не си далеч от Божието царство“.

Дарението на вдовицата (Марко 12:41-44)

Най-после въпросите се изчерпват и Исус прави констатация по отношение на искреното посвещение на бедната вдовица в контраст със лицемерието на споменатите вече книжници, опитващи се да докажат привидното си благочестие.

КАКВО МИСЛИТЕ?

1. Какво можем да научим от начина, по който Исус отговаря на зададените Му въпроси?

2. В контекста от въпроси, целящи дискредитацията на Исус, историята за вдовицата сякаш не пасва. Защо смятате е включена тук?

Първите в небесното царство

СВИДЕТЕЛСТВО

Пс. 19:7; Ис. 43:12; Ер. 7:4; мат. 21:33-44

„Съпругът избира парче пустинна земя; огражда я, почиства я, разоравя я, и засажда в нея избрано лозе, като очаква бога на реколта...По същия начин Бог бе избрал народ от света, за да бъде образован и научен от Христос”.

„Бог желаше да направи от Израил народ за хвала и слава. Бяха им подарени всякакви духовни преимущества. Бог не задържа нито едно благословение за оформянето на характер за Негова прослава”.

„Народът забрави Бога и загуби от поглед високата привилегия да бъде негов представител. Благословенията, които получиха не донесоха благословение на света. Те присвоиха всички благословения и ги използват за собствена прослава. Те откраднаха от Бога службата, която изискваше от тях и ограбиха ближните си, като ги лишиха от духовни наставления и

Притчата за лозето се отнася не само за еврейската нация.

свят пример...По този начин изяха святите неща като смешен фарс, казвайки: „Храмът Господен, храмът Господен, храмът Господен е това” (Ер.7:4), а в същото време представяха погрешно

божия характер, обезславяха името Му и оскверниха храма Му”.

„Притчата за лозето се отнася не само за еврейската нация. В нея намираме урок и за нас. Църквата днес е дарена от Бога с големи привилегии и благословения, и Той очаква съответната реколта...На тази земя, земята напоена със съзидателната и кръвта на Божия Син, трябва да се родят безценните плодове на Рая. В живота на Божиите люде истините на божие слово трябва да разкрият слава и превъзходство. Чрез Своя народ Исус разкрива характера и принципите на царството Си”.

„Една църква може да бъде най-бедната в района си. Възможно е да не притежава външна привлекателност; но ако членовете ѝ живеят по принципите на христовия характер, те ще имат Неговата радост в душите си. Ангелите ще се присъединяват към тях на богослуженията им. Прославата на благодарните им сърца ще се издига до Бога като сладък принос”.

„Хората в света се покаяват на фалшиви богове. Те ще бъдат отклонени от заблудението си не защото фалшивите им богове ще порицат поведението им, а защото ще видят нещо по-добро. Добротата на Бога ще бъде изявена. ‘Вие сте свидетели, казва Господ, че аз съм Бог’ (Ис.43:12)”.

Предизвикателства към честта

ЧЕРНО НА БЯЛО

Марко: 2-3; 4:35-41; 6:1-6; 7:1-13; 8:11-13; 9:9-13; 10;11:27-33;12

В цялото евангелие от Марко, виждаме как Исус отговаря на множество въпроси, а кульминацията на дебатите е ж глава 12. В такъв случай е важно да разберем ролята на въпросите в културата по времето на Исус.

На повечето от нас е известен „метода на Сократ“, при който на ученика се задава серия въпроси, вместо да му се сервира готово отговорите. В рамките на културата на елините, където мъжете са се събирали на обществени места, за да обсъждат щекотливи теми (Деян. 17: 17-21), задаването на въпроси било съвсем естествено.

В евангелието от Марко, задаването на въпроси не е просто безлична молба за информация, но по-скоро опит да докажеш тезата си, да хванеш в грешка, да объркаш или провокираш опонента си; или пък просто да засрамиш публично някого.

В този контекст на чест и посрамване става ясно защо подобни въпроси винаги представят ситуация „победител-зубец“, а не дават възможност за сценарий „победител-победител“.

През първи век на честта се е гледа като на нещо ограничено в обсега си; следователно нечия претенция за чест е била възприемана като заплаха за друга. Това е изявено по божествен начин в изявлението на Йоан Кръстител за нуждата му да се смаява, така че Исус да може да расте (Йоан 3:30).

Твърденията на Исус почиваха на авторитета на Бога и в идеалния случай повечето биха реагирали като Йоан Кръстител без да ги поставят под съмнение. Но онези които провокираха Исус не вярваха, че властта Му е дадена от Бога, и тъй като мнозина от тях бяха религиозни водачи, твърденията Му заплашваха позицията и собствените им претенции за чест.

Ако поставените въпроси не са просто неутрално искане на информация, дадените отговори също не са неутрални. Исус винаги знае какво всъщност се крие зад въпроса и дава мъдър отговор, често под формата на въпрос.

Лесно е да се види кои са победените в спора - онези които мълкват, нямат отговор или прибягват до заговор, за да откъснат за наранената си чест. Умелото справяне на Исус с тези провокации показва не само на слушателите Му, но и на читателите на евангелието векове по-късно, че Той е достоен Учител, пратен от Бога.

Какво мислите?

1. Как разбирането за ролята на въпросите и предизвикателствата към честта през първи век в Палестина ни помага да проумеем събитията от евангелието на Марко?

2. Обсъдете начините по които Исус, приема или отхвърля предизвикателството да защити честта Си.

**В евангелието от Марко
виждаме как Исус винаги
знае какво всъщност се
крие зад въпроса**

Сряда
25 Май

Отговори на трудни въпроси

ИМА КАК

Марко 11:27-12:44; I Петр. 3:15, 16

Казано е: „Бъдете винаги готови да отговорите на всекиго, който ви пита за вашата надежда“ (I Петр. 3:15). И това именно стори Исус в разглежданите текстове.

Нека се поучим от Исусовия пример как „да отговаряме на всеки който ни пита...“:

1. Вслушвай се. Фокусирай се върху зададения въпрос и онова, което стои зад него. Твърде често сме толкова заети с обмисляне на отговора си, че забравяме да се вслушаме добре във въпроса. Не изпреварвай този, който ти е поставил въпроса и не предполагай, че знаеш какво ще попита и защо ни питал.

2. Задавай въпроси. Всеки въпрос има причина да бъде зададен. Дълбай дълбоко и задавай собствени въпроси, за да разбереш по-добре какво наистина търси отсрещният. Въпреки че въпросите, с които Исус отговаряше не винаги целяха разяснение, Той винаги стигаше до сърцето на истинския въпрос.

3. Отговаряй. Съветвани сме да отговаряме „с кротост и страхопочитание“ (ст. 15).

Всеки въпрос има причина да бъде зададен.

Хората могат да имат най-различни побуди за въпросите си, но Божието дете не бива никога да упреква. В Марко 12 глава има много въпроси, зададени с цел да дискредитират Исус, но Той не спореше, нито излагаше мотивите за въпросите им. Нещо повече, в отговора на единствения въпрос, зададен Му искрено виждаме красив пример за нежен и почтителен диалог.

4. Поощрявай. Бъди сигурен, че си отговорил честно и искрено на зададения въпрос и бъди отворен за диалог, както беше с Исус и законоучителя, попитал за най-голямата заповед. Законоучителят не само даде отговор, но виждаме и как Исус насърчи този отговор с положителни думи. Хората, задаващи въпроси от духовна тематика трябва да имат възможност да отвърщат на това, което Духът им открива.

Разбира се, да бъдеш „винаги готов да отговориш“ загатва за една непрестанна и развиваща се връзка с нашия Господ и Спасител. Когато Исус беше изкушаван в пустинята, Сатана използваше Писанията. Исус устоя на изкушенията само защото изучаваше с любов и прилежание Словото. За да обоснове отговорите си пред провокаторите, Той отново се позова на Писанията.

Нека „облечем Божието всеоръжие“ (Еф. 6:11), включително и „меч на Духа“ (ст.17) - единственото оръжие за самоотбрана, което се споменава - за да сме готови да защитим вярата си.

„Не си далеч от Божието Царство“

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Марко 12:28-34

В този текст садукеите и фарисеите се опитват да накраят Исус да извърши нещо несъответстващо на характера Му, за да могат да твърдят, че е лъжец. Чрез косвения отговор на Исус с притчи, те схванаха намек, че е невъзможно да Го злепоставят, и че твърденията Му, че е Божи Син не са така неоснователни. Нещо повече, изцеленията, чудесата и любовта Му само засили интереса на народа към Него.

Впросите, които Му зададоха разкриха факта, че религиозните водачи наистина не знаеха и не разбираха кой бе Той. Впросите бяха твърде лесни за Исус и фарисеите и садукеите трябваше да бъдат впечатлени от факта, че Той действително знаеше и разбираше мисията Си на земята.

Сред всичко това прозвучава и един искрен въпрос: „Коя е най-голямата заповед в закона?“ (Марко 12:28). В края на този диалог, Исус каза на законоучителя, че не е далеч от Божието царство.

Не далеч, но не и там все още. Като очакващи скорошното завръщане на Исус, ние може да не сме далеч от Царството, но кой е тогава мостът, по който да влезем в Царството?

Вече споменахме, че законоучителят бе искрен. Имайки предвид титлата и зададения въпрос, става ясно, че той е познавал Писанията доста добре. Той повтаря отговора на Христос, като по този начин изразява убеждението си, че думите на Исус са истинни. Най-накрая той довежда дискусията с още стъпка напред, като казва че любовта към Бога е по-важна от всеизгаряния и жертви.

И така, какво не Му достига? Може би отговърът се намира в собственото Му изявление. Едно е да знаеш, че любовта към Бога е най-важното нещо, и съвсем друго е да живееш в съгласие с това убеждение. И така, виждаме човек, който е много близо до Божието царство, понеже мисли правилно с ума си за Бога - остава само сърцето му да навакса пътя.

Какво нещастие ще бъде, ако при завръщането Си Исус срещне мнозина, които знаят за Него, но не Го познават истински. Нека бъдем истински християни - да обичаме с цялото си сърце, душа, ум и сила - и да живеем според всичко което това име предполага, за да влезем един ден в Царството, а не да останем отвън, понеже сме били просто близо.

КАКВО МИСЛИТЕ

1. Исус прибави и „ум“ към познатия текст да обичаш Бога с цялото си сърце, душа и сила. По какъв начин можем да обичаме Бога с целия си ум? Как можем да сме сигурни, че познанията ни за Бога не са само интелектуални?

2. Какво можем да направим, за да бъдем по-добре „подготвени да отговаряме на всеки, който ни запита“? Как можем да сме сигурни, че правим това „с кротост и страхопочитание“?

**Сред всичко това
прозвучава и един искрен
въпрос**

Петък
27 Май

Какво питайш?

ИЗСЛЕДВАНЕ

Марко 12:30

С ДВЕ ДУМИ

Неохотата да се приемат сериозно Божиите думи все още е заплаха за вярващи и за невярващи. Подобно на религиозните водачи, често се опитваме да дискредитираме Исус и да го напъхаме в ограничената си представа за Бога. Исус днес прави това, което направи и тогава - поглежда право в сърцата ни и отговаря на същинския въпрос, който ни вълнува. Трябва да сме готови да изоставим гордостта си и подобно на Йоан Кръстител и да обичаме със сърцата си, както и с главите си. Когато сърцата ни обичат Бога, ще получим мъдрост от Него да посрещаме достойно въпросите и предизвикателствата към вярата ни.

А ЗАЩО НЕ?

- Нарисувайте или скицирайте сцената от Марко 12:28-34 - Исус и законоучителя, който не е далеч от Божието царство.

- Потърсете доказателства в Евангелието на Марко за и против твърдението на Исус, че е Син на Бога. Исус често отговаря на оспорващите Божествения Му произход с препоръката да вземат под внимание нещата, които казва и върши. Съставете таблица с доказателствата за и против (според враговете Му) твърдението Му, че е Божий Син. Има ли солидно доказателство за вярата ни в Исус като Бог?

- Помолете ваш приятел да състави списък с трудни въпроси, относно убежденията ви и упражнете уменията си да слушате и отговаряте.

- Размишлявайте върху всяка категория на любовта, спомената в Най-голямата заповед: сърце, душа, ум и сила. Задайте въпрос за всяка една област: Как обичам Бога с цялата си _____? Молете се след резултата от самооценката.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ

1 Йоан

Животът на Исус